

LÁ THƯ MỤC VỤ

Mỗi người chúng ta đều có một mảnh đất riêng để vun xới, đó là mảnh đất của linh hồn, của tánh tình, của trí óc, của cõi lòng riêng mình và không ai muốn nó trở thành hoang phế. Động từ *cultivate* có nghĩa *khai khẩn, trồng trọt, canh tác* (thuộc về nông nghiệp), lại vừa mang nghĩa *đào luyện* (thuộc về tánh tình), và *trau dồi* (thuộc về trí óc). Với một chữ mà mang nhiều nghĩa như thế nên Anh ngữ thật tuyệt vời đấy chứ.

Không có nơi nào mà thời gian lại kéo dài lê thê và hoang phí như ở trong tù, bởi thế mới thấm thía câu “*Nhật nhật tại tù, thiên thu tại ngoại*”. Tự bản thân, tù nhân nào cũng tiếc rẻ cho sự hoang phí ấy nên khao khát học hỏi một cái gì đó. Thời gian tôi ở phòng 9 khu BC tù Chí Hoà, Chúa thương cho tôi được biết và được học hỏi từ một người thầy, mà theo tôi, phải nói là một con người vĩ đại, là bác Hồ Ngọc Ân. Năm ấy bác Ân đã ngoài sáu mươi, không ai biết vì sao bác lại vào tù, chỉ nghe nói rằng bác làm việc cho Sứ Quán Nhật Bản, lúc tôi được chuyển vào phòng tù thì bác đã ở đấy hơn hai năm.

Như tôi đã tường thuật trong những lần trước, chế độ tù cộng sản nghiêm cấm tù nhân không được học hành hay trau dồi kiến thức, kẻ nào bất tuân sẽ bị kỷ luật rất nặng áp dụng cho cả người dạy lẫn người học. Bác Ân thật can đảm, bác chấp nhận sự nguy hiểm khi bác dạy Nhật ngữ cho bất kỳ ai muốn học (dĩ nhiên là phải cẩn thận tối đa và nhất là không lưu lại bút tích hay giấy tờ gì cả). Tôi thấy mấy anh em tù có sáng kiến thật tuyệt vời, để ghi chép những chữ *Kanji* (*Hán tự dùng trong Nhật ngữ*), mấy anh em đó dùng cái ca nhựa, xé một miếng vải đen (thường là hy sinh một chiếc quần đùi), quấn quanh cái ca, bôi mỡ lên miếng vải đen đó, đặt một miếng nylon mỏng lên trên, dùng móng tay hay que diêm mà viết, chữ sẽ hiện lên rất rõ. Khi hữu sự, chỉ cần dỡ miếng nylon lên là mọi chữ sẽ biến mất. Thế là chúng tôi âm thầm học.

Nhờ bác Ân mà trong thời gian hơn một năm, tôi đã học xong phần văn phạm căn bản cùng với hơn ba trăm *Kanji*. Khi tôi bị chuyển ra trại A 20 Xuân Phước, không tìm ra thầy dạy Nhật ngữ, tôi đành ôn đi ôn lại những gì đã học nơi bác Ân suốt hơn bảy năm ròng rã. Một năm sau khi tôi được thả về, tại Sài Gòn người ta mở Trung tâm Văn Hoá Việt Nhật, tôi ghi danh vào thi và đạt điểm cao nên từ đó tôi được cấp học bổng để tiếp tục học. Tôi nghe nói bác Ân đã qua đời trong tù, xin ghi ơn vì tôi thọ ơn bác rất nhiều.

Bác Ân có nhiều học trò lắm, ai cũng yêu mến bác, ai cũng hăm hở học hành, nhưng kết quả lại rất khác nhau. Có những anh em đến xin bác Ân chỉ dạy, nhưng lại sợ bị kỷ luật, sợ bị cúp thăm nuôi và gặp gia đình, nên âm thầm rút lui. Có những anh em cũng rất muốn học, nhất là học ‘chùa’ mà, đâu phải đóng học phí, nhưng lại mê đánh cờ tướng hơn làm homework, mê nghe chuyện kiếm hiệp của Kim Dung hơn là chăm chú học bài, nên theo không kịp rồi nản chí bỏ cuộc. Có những anh em cũng bắt đầu học rất hăng nhưng quá lo lắng cho tình cảnh vợ con bên ngoài, tâm trí không tập trung được, học hoài không vô nên đành nghỉ. Có anh em lại ôm đồm nhiều thứ quá, sáng học Nhật ngữ, trưa học tiếng Quảng Đông, chiều học Anh ngữ, rốt cuộc chẳng có món nào nên thân... Có điều gì tương tự như trong Tin Mừng tuần này.

Bài Phúc Âm Chúa Nhật này mời gọi mỗi người chúng ta suy xét lại cách chúng ta đón nhận Lời Chúa như thế nào, với thái độ ra sao ? Hãy thẳng thắn xem lại mảnh đất của lòng mình, nếu có đá sỏi tức là những đam mê bất chính nào cản trở Lời Chúa, hãy xin Ngài ban ơn can đảm nhổ lên và ném chúng ra xa. Nếu có gai nhọn nào gây đau nhức trong tâm hồn tức là những giận hờn thù ghét như vết sẹo còn lưu lại lâu năm, hãy xin Chúa ban ơn dũng cảm chặt đứt, nhổ tận gốc, quăng vào lò lửa.

Đáng gieo giống không muốn chúng ta phô trương sự đạo đức ra bên ngoài, như thế Lời Ngài sẽ nằm tro bên vệ đường, chẳng có gì che chở, nếu chim không ăn thì cũng bị người ta giẫm nát. Hãy để Lời Chúa như hạt giống rơi vào đất tốt, được chôn vùi dưới sâu, được nước mát tưới gội, được bón phân đầy đủ, chắc chắn cây lúa sẽ trở bông thật dồi dào.

Hãy chân thành xét xem có những trở ngại nào, kể cả bên ngoài lẫn bên trong, khiến cho quý ông bà và anh chị em, nhất là gia đình mình không sống và thực hành Lời Chúa được. Hãy nêu ít nhất một trở ngại và quyết tâm sửa chữa lại. Hãy van xin Chúa giúp dọn dẹp mảnh đất tâm hồn của mỗi người, hầu Lời Chúa trở nên niềm vui và nguồn sống cho trên những bước đường của hành trình đức tin.